

Sygn. akt II AKa 91/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2013r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Grzegorz Salamon

Sędziowie: SA – Hanna Wnękowska

SA – Krzysztof Karpiński (spr.)

Protokolant: – st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej-Tomali

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2013 r.

sprawy W. J. (1)

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego W. P. w. W.

z dnia 23 listopada 2012 r. sygn. akt V K 24/12

Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelacje za oczywiście bezzasadne.

Zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej (...) w W. kwotę 738 zł w tym 23% VAT za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego W. P. w. W. z dnia 23 listopada 2012 r. w sprawie V K 24/12 oskarżony **W. J. (1)** w ramach zarzucanego mu czynu został uznany za winnego tego, że w dniu 04 lipca 2011 roku w mieszkaniu przy ulicy (...) w W., działając z zamiarem ewentualnym spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu E. B. zadał jej nożem cios w brzuch, czym spowodował u w/wym. obrażenia w postaci rany klutej brzucha drążącej w kierunku kręgosłupa o długości ponad 10 cm i szerokości 5 cm, skutkującej rozstrojem zdrowia i naruszeniem czynności narządu ciała na czas przekraczający siedem dni - tj. popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 7 (siedem) lat pozbawienia wolności;

na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 04 lipca 2011 roku do dnia 10 sierpnia 2011 roku oraz od dnia 02 listopada 2011 roku do dnia 16 października 2012 roku;

na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeczono przepadek poprzez zniszczenie dowodu rzeczowego opisanego w poz. 3 wykazu dowodów rzeczowych na k. 47 akt sprawy;

na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. nakazano zwrócić dowód rzeczowy opisany w poz. 2 wykazu dowodów rzeczowych na k. 47 akt sprawy oskarżycielce posiłkowej E. B., zaś dowody rzeczowe opisane w poz. 5 i 6 wykazu dowodów rzeczowych na k. 47 akt sprawy oskarżonemu W. J. (1);

zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. P. - Kancelaria Adwokacka, u. D. 8 m. 183, (...)-(...) W., kwotę 1 402,20 (jeden tysiąc czterysta dwa dwadzieścia) złotych, w tym stawka podatku VAT, tytułem obrony oskarżonego z urzędu; kosztami sądowymi obciążono Skarb Państwa.

Apelacje od tego wyroku wnieśli prokurator i obrońca.

Prokurator zaskarżył powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 i 2 k.p.k. -wyrokowi temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż w sprawie brak jest jakiegokolwiek dowodu, który wskazywałby na to, że oskarżony W. J. (1) działał z zamiarem, pozbawienia życia E. B., który to błąd powstał na skutek naruszenia przez Sąd art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez uznanie wbrew zasadom logicznego rozumowania, że o braku takiego zamiaru świadczy fakt zadania pokrzywdzonej tylko jednego ciosu, a także nieuzasadnionym pominięciem ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności towarzyszących zdarzeniu, w szczególności takich jak przyniesienie ze sobą przez oskarżonego noża, wypowiedaniu przez niego gróźb pozbawienia życia pokrzywdzonej oraz szybkiej interwencji rodziny pokrzywdzonej, co w efekcie skutkowało dokonaniem przez Sąd zmiany opisu czynu i przyjęciem kwalifikacji prawnej z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego w swojej apelacji na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść.

W konkluzji wniósł o uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje nie są zasadne i nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd I instancji – wbrew wywodom w nich zawartym – poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i trafnie je ocenił w kontekście zebranych dowodów mając przy tym na uwadze treść art. 7 k.p.k.

Istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności ujawnione w toku postępowania przed Sądem Okręgowym zostały omówione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny podziela zajęte tam stanowisko.

Nietrafny jest zarzut zawarty w apelacji obrońcy iż Sąd I instancji potraktował wyjaśnienia oskarżonego bardzo pobieżnie a wynika z nich, że cios nożem zadany pokrzywdzonej mógł pochodzić od uderzenia przez jej syna D. B..

Prawdziwa jest natomiast teza zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że taka sugestia ze strony oskarżonego (całkowicie nieuprawniona) stanowi wyłącznie jego linię obrony. O tym, że Sąd Okręgowy nie potraktował pobieżnie tej kwestii świadczy treść uzasadnienia wyroku (s. 6-8).

Słusznie Sąd stanął na gruncie zeznań pokrzywdzonej św. E. B. uznając je za dowód pełnowartościowy i nie budzący wątpliwości. Nie miała ona żadnego powodu by bezpodstawnie obciążać oskarżonego.

Inny zarzut obrońcy iż podczas zdarzenia oskarżony został pobity a Sąd Okręgowy nie wziął tego faktu pod uwagę jest po prostu nieprawdziwy.

O czymś wręcz przeciwnym świadczy lektura uzasadnienia wyroku

(s. 5) gdzie Sąd dokładnie wymienia doznane przez sprawcę przestępstwa W. J. (1) obrażenia ciała. Podaje też powód dla którego ciosy te zadał oskarżonemu syn pokrzywdzonej – broniąc matki – D. B. (s. 3).

Niezrozumiały, jest także zarzut obrony iż Sąd nie ustosunkował się do przeprowadzonych w sprawie badań biologicznych skoro na s. 4 uzasadnienia wyroku znajduje się stosowny wywód na ten temat. Wynika z niego przecież iż na ciele oskarżonego nie ujawniono śladów krwi pokrzywdzonej co nie zmienia słusznej oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd I instancji.

Niesłuszne jest oczekiwanie apelacji prokuratora, że przybycie oskarżonego do mieszkania pokrzywdzonej z przygotowanym wcześniej niebezpiecznym narzędziem w postaci noża, oraz wyproszenie z mieszkania swego kompana A. G. aby nie obserwował przebiegu zdarzenia stanowi przekonywujący dowód bezpośredniości zamiaru zabójstwa E. B..

Takim argumentem nie może też być – w tym konkretnym przypadku – wypowiedanie grób pod adresem pokrzywdzonej.

Nie ulega wątpliwości, że zamiar z jakim działał sprawca należy mu w sposób niewątpliwy udowodnić i Sąd orzekający to uczynił mając na uwadze takie przesłanki jak tło i powody zdarzenia, pobudki działania sprawcy a także jego osobowość oraz stosunek do pokrzywdzonej.

Mając na uwadze całokształt materiału dowodowego słusznie przyjął, iż oskarżonemu nie można przypisać usiłowania zabójstwa swojej konkubiny.

Okoliczność, że W. J. (1) początkowo wypowiadał wulgarne groźby a następnie zadał pokrzywdzonej jeden cios nożem może świadczyć o wzroście stopnia agresywności jego zachowania w trakcie zajścia, ale nie może prowadzić do jednoznacznego wniosku, że zamierzał pozbawić ją życia. Wszak swoim działaniem nie spowodował takich obrażeń jej ciała, które mogły doprowadzić do śmiertelnego zejścia.

Z opinii biegłego lekarza medycyny-chirurga wynika, że E. B. doznała obrażenia ciała w postaci rany klutej ściany jamy brzusznej nie penetrującej do wnętrza jamy otrzewnej. To obrażenie nie stanowiło bezpośredniego zagrożenia życia pokrzywdzonej skutkowało natomiast rozstrojem zdrowia na okres powyżej 7 dni (k. 277).

Istotne jest też, że biegły nie stwierdził uszkodzeń narządów wewnętrznych, stwierdził też, że ubytek krwi nie był istotny. Z tego właśnie powodu – jak wynika z zebranych dowodów – pokrzywdzona mogła podjąć aktywną obronę. Ważne jest, że oskarżony nie ponawiał już ataków nożem.

Dla bytu przestępstwa określonego w art. 148 § 1 k.k. niezbędne jest ustalenie, że sprawca miał bezpośredni bądź ewentualny zamiar pozbawienia życia człowieka i w tym celu podjął działania zmierzające do jego realizacji. Na podstawie zebranych w tej sprawie dowodów nie można wyprowadzić takiego wniosku. Zamiaru z jakim działał sprawca nie można domniemywać. Zachowanie oskarżonego świadczy natomiast niewątpliwie, że obejmował on swoją świadomością możliwość spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonej.

Teza zawarta w piśmie oskarżonego zatytułowanym apelacją zmierzająca do obciążenia tym zdarzeniem syna pokrzywdzonej który przyszedł jej z pomocą jest oderwana od stanu dowodowego i jako taka nie do przyjęcia.

Natomiast miejsce odnalezienia noża po wytrąceniu go z ręki oskarżonego nie ma większego znaczenia dla sprawy tym bardziej, że Sąd orzekający zajął się także i tym zagadnieniem.

Mając zatem na uwadze powyższe słusznie Sąd Okręgowy przyjął kwalifikację prawną czynu oskarżonego wymierzając mu karę na podstawie art. 14 § 1 w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i swoje stanowisko należycie uzasadnił.

Co się zaś tyczy orzeczenia o karze to nie można uznać, że jest ona niewspółmierna w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Stosownie do treści art. 53 § 1 i § 2 k.k. Sąd wymierzając sprawcy karę bierze pod wagę nie tylko stopień winy ale także cele zapobiegawcze i wychowawcze które ma ona osiągnąć wobec oskarżonego. Wymierzając W. J. (2) karę 7 lat pozbawienia wolności nie popełnił błędu.

Trzeba podkreślić, że nie przekracza ona stopnia winy, zaś sposób działania oskarżonego stawia go w szczególnie ujemnym świetle.

Nie ulega wątpliwości, że użycie przez niego alkoholu nasiliło agresywne zachowanie tempore criminis.

Nie można też tracić z pola widzenia, że był on już uprzednio wielokrotnie karany (k. 430) i ma negatywną opinię (k. 115-118).

Mając na uwadze wyżej przedstawione okoliczności Sąd Apelacyjny uznał, że orzeczona kara jest ze wszech miar słuszna i całkowicie uwzględnia zasady wyrażone w art. 53 k.k.

Wobec powyższego stosownie do treści art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Orzeczenie o kosztach sądowych wydano w oparciu o treść art. 624

§ 1 k.p.k. ponieważ oskarżony nie osiągał ostatnio żadnych dochodów, zaś o kosztach zastępstwa adwokackiego z urzędu na mocy § 14 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.